

ת"פ 12083/03/19 - מדינת ישראל נגד אנה ז'לזני

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 12083-03-19 מדינת ישראל נ' ז'לזני

בפני בעניין:	כבוד השופטת טל לחיאני שהם מדינת ישראל
נגד	ע"י ב"כ עו"ד קטיה הכהן ועו"ד לי גורמן
אנה ז'לזני	המאשימה
באמצעות ב"כ עו"ד תומר מזרחי	הנאשמת

גזר דין

כללי

1. הנאשמת הורשעה, בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירת תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 27/05/18, בשעה 12:30 או בסמוך לכך, בגן "פילפילון" בקיבוץ כרמייה בו עבדה הנאשמת כגננת בגן, נכנסה הנאשמת עם קבוצת פעוטות לחדר בגן לצורך השכבתם לשנת הצהריים. במועד זה, שכב הפעוט א.י., יליד 2017, המטופל בפעוטון, כאשר ידו מונחת מחוץ למזרן.

בנסיבות המתוארות, דרכה הנאשמת על כף ידו של הפעוט באמצעות כף רגלה עד שהפעוט החל לבכות, ואמרה לפעוט כי בכל פעם שיריד את היד מהמזרן - היא תדרוך עליו.

בהמשך, כשהפעוט שוכב על בטנו כשפניו למזרון, הניחה הנאשמת את כפות רגליה, הנעולות בנעלי ספורט, על גבו של הפעוט ובכך מנעה ממנו לקום.

תסקירי שירות המבחן

2. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת, בת 50, נשואה ואם ל-2 ילדים, ילידת אוקראינה בה סיימה לימודי הוראה לכינור, עלתה לארץ בשל קושי כלכלי עם בעלה, עברה קורסי הכשרה למטפלות ובשנת 2018 קיבלה תעודה של גננת בכירה.

הנאשמת הציגה מכתבי הערכה רבים אשר קיבלה מהורים לאורך השנים, תיארה כי בעקבות מקרה זה פוטרה מהגן

בקיבוץ כרמיה ושבה לעבוד בגן שעבדה בו בעבר באשקלון, אולם לאחר שנודע להורי הגן על העבירה ובשל צמצום ברישום לגן - היא פוטרה בחודש אוגוסט 2019, וכיום מובטלת.

בשיחה עם מנהלת הגן בכרמיה טענה המנהלת כי הנאשמת תפקדה באופן מסור ודאגה להתפתחותם וקידומם של הפעוטות. לטענתה, רק בשל החלטת הנהלת היישוב היא לא מקבלת את הנאשמת בחזרה לעבודה, וזאת אף לאור אהדת הורים רבים כלפיה חרף מעשיה העומדים בבסיס תיק זה - אשר לתפיסתם חריגים להתנהלותה. המנהלת סיפרה כי נעשה מפגש בין הנאשמת להורי הפעוט, אשר עברו להתגורר בחו"ל, וכי התרשמה מלקיחת אחריות של הנאשמת.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

ביחס למעשי העבירה טענה הנאשמת כי באותה העת חשה עייפות ורצון לסיים את יום העבודה ולכן התנהגה בצורה כוחנית כלפי הפעוט, וכי דיווחה על האירוע לאחר מספר ימים למנהלת הגן וחשה חרטה ובושה על מעשיה.

שירות המבחן התרשם מקשיים שנבעו מעברה המשפחתי של הנאשמת אשר תרמו לביצוע העבירה, וכן כי במצבי דחק ולחץ יכולה לפעול באופן לא מווסת. להתרשמותם, הנאשמת לקחה אחריות על מעשיה, למדה לקחים רבים, ומשלמת מחיר אישי, חברתי וכלכלי בשל מעשיה. לאור המלצת שירות המבחן על טיפול פסיכולוגי - פנתה הנאשמת לתחילת טיפול.

לאור המפורט, ממליץ שירות המבחן על עונש שיעביר מסר מרתיע ומציב גבול, אך גם כזה שיאפשר להתחיל בהליך שיקומי. משכך, הומלץ על חתימה על התחייבות, של"צ וצו מבחן.

לעניין סוגיית ההרשעה טען שירות המבחן כי לאור לקיחת האחריות, המחירים ששילמה, ההתמקצעות בתחום הטיפול ותחושת המשמעות שנותן תחום זה לחייה, והחשש מפגיעה קונקרטיית ממשית בתחום בתעסוקה במקרה זה - כי יש לשקול ביטול הרשעתה של הנאשמת.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר בפועל, וטענה כי במקרה זה, יש להטיל על הנאשמת 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר מותנה, קנס, התחייבות ופיצוי להורי הקטין.

בטיעוניה הפנתה לחומרת המעשים ונסיבותיהם, בעיקר נוכח העובדה כי הופנו כנגד פעוט כבן שנה אשר היה תחת אחריותה של הנאשמת, ולפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים בביצוע מעשים אלה הן כלפי הקטין, הן כלפי הוריו, והן כלפי ציבור, אשר אמונו במטפלות נשחק בעקבות ריבוי מקרים מסוג זה. כמו כן, הפנתה לצורך בהטלת ענישה מרתיעה ברמה האישית והכללית, נוכח האמור ובשל התרשמות המאשימה כי מדובר במכת מדינה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בעתירתה.

לעניין סוגיית אי ההרשעה טענה ב"כ המאשימה כי הנאשמת יכולה לעבוד בתחומי עיסוק שונים ולא דווקא בתפקידה כגננת, וכי בעבודה במגזר הפרטי בתחום זה אף לא נדרשת למסור תעודת יושר, ומשכך, ולאור חומרת העבירה ונסיבותיה, כמפורט, אין להימנע מהרשעת הנאשמת.

4. ב"כ הנאשמת עתר לאמץ המלצות שירות המבחן הן לעניין ביטול ההרשעה והן לעניין העונש.

בטיעונו בעל פה הפנה ב"כ הנאשמת ללקיחת האחריות מצד הנאשמת, לעובדה כי היא אשר דיווחה על האירוע, לעמדת אמו של הפעוט כמפורט בתסקיר, ולחומרה הפחותה באופן יחסי של המעשים המתוארים בכתב האישום אשר לא גרמו נזק לפעוט.

ב"כ הנאשם הגיש מכתבים רבים מהורים לילדים בהם טיפלה הנאשמת בעבר כתמיכה לטענתו לעניין התנהלותה של הנאשמת כגננת **(נ/1)**.

בטיעונו בכתב הוסיף והפנה ב"כ הנאשמת לעובדה כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, ביצעה את העבירה על רקע עייפות וכאוס פנימי וללא תכנון מוקדם, החלה בהליך טיפולי, וכי בשל הליך זה לא מועסקת בתחום התמקצעותה. עוד הוסיף כי לא נפתחו כנגד הנאשמת תיקים נוספים, כי מדובר באשה נורמטיבית ומשכילה, וכן הפנה למחירים אשר שילמה ומשלמת בשל ההליך המשפטי.

לעניין סוגיית אי ההרשעה הפנה ב"כ הנאשם למפורט בתסקיר לעניין סיכוי השיקום ולהמלצת שירות המבחן, וכן לפגיעה הממשית הקונקרטית בעתידה של הנאשמת.

ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה לתמיכה בעתירתו.

5. במועד הטיעונים לעונש טענה הנאשמת כי היא מטפלת במשך כ-25 שנה, אוהבת את התחום ומעוניינת להמשיך לעסוק בו, וכי מדובר במעידה חד פעמית. לטענתה, מתביישת בהתנהגותה באותו היום, והרשעתה בדין תוביל לסיום התעסוקה שלה.

במועד הטיעונים לעונש אף העידה מעסיקתה לשעבר של הנאשמת. מדבריה עלה כי זו עבדה אצלה במשך כ-15 שנה, עבדה במסירות רבה, סמכה עליה ומעולם לא 'עיגלה פינות', ובחרה להעסיקה שוב לאחר אירוע זה על אף ששיתפה אותה בפרטי המקרה ומתוך אמונה כי התנהגות מסוג זה לא תישנה.

דין - קביעת מתחם העונש ההולם:

6. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי ייגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

7. כתב האישום המתוקן במקרה זה מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

8. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרונ הולימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הערכים החברתיים אשר נפגעו בביצוע עבירת התקיפה הם שמירה על כבוד האדם, הזכות לשלמות הגוף, לביטחון האישי ולשלווה. כמו כן, במקרה זה של פגיעה בפעוט הנמצא תחת השגחתה של הנאשמת, אף מתווסף הצורך בהגנה על חסר הישע המשולל כל יכולת להגנה עצמית, וכן הזכות לבסס אמון בדמויות המטפלות באופן שיאפשר התפתחות תקינה.

10. בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה נמצאת ברף הבינוני של המתחם. מחד גיסא, לא מדובר באלימות חמורה או בכזו אשר הצריכה תכנון מוקדם או שגרמה לחבלה לפעוט. מאידך גיסא, לא מדובר באירוע רגעי אלה במעשים אשר התמשכו על פני פרק זמן מסוים, ובפגיעה בפעוט כבן שנה, אשר הנאשמת הייתה האחראית עליו באותה העת.

11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כדלקמן:

א. ברע"פ **6590/16 זידאן נגד מדינת ישראל (07/09/16)** דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור של הנאשם, מטפל במעון לחוסים בעלי פיגור שכלי, אשר הורשע, בביצוע עבירת תקיפת חסר ישע על ידי אחראי עליו תוך גרימת חבלה של ממש, ובאישום נפרד - בביצוע עבירת תקיפה סתם כלפי חוסה במעון. בית משפט השלום בפתח תקווה קבע מתחם בגין עבירת התקיפה סתם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, בין היתר, 13 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של הנאשם בשל היעדר עבר פלילי ומתוך הנחה כי מעשיו היו ספונטניים, חד פעמיים ולא מאפיינים את התנהגותו הרגילה - והטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע כי ענישה זו איננה חורגת ממדיניות הענישה הנוהגת, כי כלל נסיבותיו האישיות של הנאשם נלקחו בחשבון, ואף הפנה לדבריו של כב' השופט ג'ובראן ברע"פ **6612/09 אזולאי נגד מדינת ישראל (20/08/09)** לפיהם "אין חולק כי הליך השיקום והטיפול חשוב הוא ורצוי הן לטובתו של המבקש עצמו והן לתועלתה של החברה ככלל. יחד עם זאת שיקול זה אינו השיקול היחיד העומד בבסיס מלאכת גזירת הדין.

השיקול המרכזי בעת גזירת עונשו של אדם חייב להיות קביעת עונש ראוי והולם למעשים בהם הואשם והורשע".

ב. בע"פ (חי') 56707-03-15 גולומב נגד מדינת ישראל (10/08/11) (להלן: "פס"ד גולומב") נדחה ערעורה של נאשמת, גננת אשר סטרה לילדה בת 4 וחצי הלוקה באוטיזם המתחנכת בגן בו עבדה, לאחר שזו סטרה לה. בית משפט השלום בקריות קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, והטיל על הנאשמת ענישה ברף התחתון בדמות 3 חודשי מאסר מותנה. בית המשפט המחוזי קבע כי נסיבות המקרה אינן מאפשרות ביטול הרשעתה של הנאשמת וכאמור, אישר את גזר דינו של בית משפט קמא.

12. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק) יש לתת את הדעת לכך שלא קדם תכנון לעבירה עליה נותנת הנאשמת את הדין, ומנגד, לנזק אשר היה עלול להיגרם לפעוט מביצוע העבירה ולניצול לרעה של כוחה של הנאשמת אל מול הפעוט - נפגע העבירה.

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), מצאתי כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן הוא ממאסר מותנה ועד ל-9 חודשי מאסר בפועל.

שאלת ההרשעה

14. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

15. הימנעות מהרשעה היא חריגה המוצדקת רק במקרים נדירים, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לשיקום הנאשם מההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרیف, לבין חומרת העבירה, אשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה, באינטרס הציבורי ובערך המוגן. בית המשפט העליון קבע מספר שיקולים מנחים בעניין זה ובהם עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירה, מידת הפגיעה של האחרים בעבירה, הערכת סיכון, דפוסיו של הנאשם, יחסו של הנאשם לעבירה השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ועוד. (ראו לעניין זה ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פד"י נ"ב (3), 337 וע"פ 43351-08-14 אלמין נ' מדינת ישראל פורסם בנבו (24/11/14).

16. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי בעניינה של הנאשמת לא ניתן להימנע מהרשעה, ואנמק.

17. העבירה ונסיבות ביצועה -

סעיף העבירה עליה נותנת הנאשמת את הדין, מבלי להמעיט בחומרתה, איננה מהחמורות שבספר החוקים. עם זאת, נסיבותיה במקרה דנן, הכוללות פגיעה מתמשכת תוך פניה מאיימת לפעוט חסר ישע היא חמורה וככלל מחייבת ענישה מרתיעה, וזאת בשל הנזק הפוטנציאלי הקיים בעצם ביצועה.

לעניין חומרת הפגיעה בקטינים על ידי מטפלות ותפקיד בית המשפט בהגנה על הקטינים ציין כב' השופט שיצר בע"פ 71220/06 (ת"א) **תמר הנגבי נ' מדינת ישראל (18/10/07)** כי: **"לעניין קטינים ותינוקות בפרט, חובתו של בית המשפט להגן עליהם ולהקפיד על סטנדרטים שיבטיחו את שלומם משמעותית יותר, שכן בית המשפט הוא "אביהם של קטינים". הדרישות ממטפלת שבידיה הופקד תינוק צריכות להיות מחמירות, שכן תינוק אינו יכול להתבטא מילולית וכל שיש לו הוא בכי בו הוא מביע את מצוקתו"**.

כשאלה פני הדברים, סבורני כי סוג העבירה בנסיבות ביצועה כמפורט, מאפשרים אי הרשעת מבצעה רק במקרים חריגים ביותר בהם יוכח נזק משמעותי וחריג.

18. ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (03/01/13) נקבע כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, עליו להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד.

בתסקיר שירות המבחן צוין כאמור כי קיים "חשש מפגיעה קונקרטית ממשית" בתחום התעסוקה, ובשל כך, ולאור לקיחת האחריות, המחירים ששילמה, התמקצעותה בתחום הטיפול ותחושת המשמעות שנותן תחום זה לחייה- יש לשקול ביטול הרשעתה של הנאשמת.

משמע, לא נטענה, ובוודאי שלא הוכחה, כל פגיעה קונקרטית ממשית בתעסוקתה של הנאשמת.

בפס"ד גולומב המצוין לעיל קבע כב' השופט אליקים כי: "... תקיפת ילדה בגן על ידי אשת חינוך שהיתה הגורם הבכיר בגן המופקד על שלומם וחינוכם של ילדים עם בעיות תקשורת, אינה מצדיקה סיום ההליך ללא הרשעה, מצד שני אין בעצם ההרשעה כדי להביע עמדה או להכתיב תוצאה למעסיק פוטנציאלי בעתיד שיפעל בהתאם להבנתו ושיקול דעתו".

כמו כן, סגן הנשיא, הש' שפירא הוסיף וקבע כי: **"הטענה שההרשעה תסכל את אפשרות המערערת לעבוד בתחום החינוך לא נתמכה בראיה. הוראת החוק אינה מונעת את המשך העסקתה של המערערת במגזר החינוך. מדובר בעניין המסור לשיקול דעת הגורמים המוסמכים. אמנם, ועל כך אין חולק, העבירה בה הורשעה, במיוחד בנסיבות בהן נעברה, תהווה גורם כבד משקל עת תיבחן אפשרות העסקתה במערכת החינוך. עם זאת יעמדו לנגד עיני הגורמים שישקלו את העסקתה גם כל יתר נתוניה של המערערת, לרבות הרושם שהצטבר בכל שנות עבודתה כסייעת במערכת החינוך. חזקה כי הגורמים המוסמכים ישקלו את מכלול הנתונים בטרם קבלת כל החלטה בעניין העסקת המערערת בתפקיד זה או אחר במערכת החינוך"**.

סבורני כי דברים אלה יפים אף למקרה המונח לפניי.

עוד מצאתי לציין כי במקרה המונח לפניי אף האינטרס הציבורי איננו מאפשר קבלת הטענה כי תחושת המשמעות שנותן התפקיד לנאשמת והתמקצעותה בו, כמו גם החשש מפגיעה אפשרית בחזרתה למקצוע זה - מהווים שיקול המצדיק אי הרשעתה. במקרה זה אין מדובר בחשש לפגיעה בתחום מקצוע המנותק מסוג העבירה או נסיבות ביצועה, אלא החזרת הנאשמת לאותו תפקיד אשר אפשר ביצוע העבירה עליה נותנת את הדין, וזאת מבלי שאף הוכח כי עברה תהליך טיפולי משמעותי אשר מסיר את החשש כי לא תבצע עבירה בנסיבות דומות בעתיד.

עם זאת, כאמור, אין בהרשעתו של בית משפט זה כדי להכתיב תוצאה למעסיק פוטנציאלי בעתיד שיפעל בהתאם לשיקול דעתו ובהסתמך על כלל הנתונים שיוצגו לפניו.

לאור המפורט, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, לחומרת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים ובאינטרס הציבורי שקיימים בביצוע העבירה בנסיבות ביצועה כאמור, לצד היעדר הליך שיקומי משמעותי שכבר הוכח ו/או פגיעה קונקרטיית משמעותית בעתידה של הנאשמת - שוכנעתי כי במקרה דנן לא קיימים שיקולים המצדיקים אי הרשעת הנאשמת.

19. בשלב זה יש לציין כי לעניין סוגיית אי ההרשעה הפנה ב"כ הנאשם לע"פ (ת"א) **70842/05 ארליך נגד מדינת ישראל (02/10/05)** בו קיבל בית המשפט המחוזי את ערעורו של הנאשם, רופא שתקף מטופלת, וביטל את הרשעתו. בשונה מהמקרה המונח לפניי, במקרה זה מדובר בנפגעת עבירה בגירה, הוכח כי הנאשם לא יוכל לשמש כרופא, ולכל הפחות לא במסגרת קופת החולים בה עבד במשך 23 שנה באם יורשע, דווח על תהליך טיפולי משמעותי בו לקח הנאשם חלק וביצוע של"צ, נקבע כי תקיפתו של הרופא נבעה מהתנהגותה הבוטה והוולגרית של המתלוננת, צוין כי הנאשם פיצה באופן מידי את המתלוננת, וכן הובהר כי הנאשם לא יוכל לקבל מטופלים, לכל הפחות בפרק הזמן הראשון להעסקתו. לאור המפורט - לא מצאתי כי יש ללמוד ממקרה זה למקרה המונח לפניי כעת.

אף מת"פ (מחוזי ת"א) **40209/08 מדינת ישראל נגד שמואלי (01/10/09)**, אליו הפנה ב"כ הנאשם, לא מצאתי כי יש להסיק למקרה המונח לפניי. בית המשפט המחוזי אומנם נמנע מהרשעת גננת אשר ביצעה עבירת תקיפה סתם כנגד קטין, אולם ציין כי לנימוק חלוף הזמן ועינוי הדין יש משקל מכריע בהחלטתו זו, וזאת מאחר ומדובר היה על מעשה שבוצע בשנת 2004, אשר בגינו הוגש כתב אישום רק בשנת 2008 והכרעת הדין ניתנה כאמור בשנת 2009.

על אף שמדובר בפסק דין של בית משפט שלום ולא של בית משפט מחייב או מנחה, מצאתי לנכון לציין כי גם מת"פ (חי') **38440-02-17 מדינת ישראל נגד אזולאי (03/12/17)** אין להסיק למקרה המונח לפניי. במקרה זה מדובר אומנם באותה עבירה, תקיפה סתם, אולם הנסיבות שונות לחלוטין. מדובר בתקיפת קטין בן 12, ולא בפעוט כבן שנה, אשר בעט בכדור אשר פגע בבתה של הנאשמת, אשר בתגובה לכך תקפה את הקטין בכך שתפסה בצווארו ודחפה אותו.

20. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא').

במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לשיקולים הבאים -

עמוד 7

א. הפגיעה של העונש בנאשמת - כמפורט לעיל, הרשעת הנאשמת יכול שתוביל לפגיעה באפשרות העסקתה במקצוע אליו הוכשרה.

ב. הנזקים שנגרמו לנאשמת מביצוע העבירה ומהרשעתה - כמפורט לעיל, בעקבות ביצוע מעשי העבירה פוטרה הנאשמת מעבודתה כגננת בקיבוץ כרמיה, ומעשים אלה אף שימשו עילה נוספת לפיטוריה מהגן בו עבדה באשקלון. כמו כן, מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת משלמת מחירים אישיים וחברתיים בשל מעשי העבירה.

ג. נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה ומאמציה לחזור למוטב - במקרה זה, כמפורט לעיל, הנאשמת היא אשר דיווחה לאחר מספר ימים על ביצוע המעשים למנהלת הגן, קיימה פגישה עם הורי הפעוט במהלכה נטלה אחריות על המעשה, והביעה חרטה ובושה על מעשיה. כמו כן, לאור המלצת שירות המבחן - פנתה להתחיל בטיפול פסיכולוגי.

ד. התנהגות החיובית של הנאשמת - מקובץ ההמלצות שהוגשו ע"י ב"כ הנאשמת עולה כי במהלך שנות עבודתה במקצוע זה היא זכתה להערכה רבה מצד מעסיקיה ומצד הורים לילדים אשר בהם טיפלה. גם מדברי מנהלת הגן בקיבוץ כרמיה, כפי שהוצגו בתסקיר שירות המבחן, וגם מדברי מנהלת הגן באשקלון, אשר העידה לפניי, עולה כי הנאשמת תפקדה באופן מסור וכי זכתה לאמון מנהלות הגן בשל התנהלותה.

ה. נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני ב"כ הנאשמת, מצבה הנפשי של הנאשמת ועברה, כמפורט, ככל הנראה תרמו לביצוע מעשי העבירה.

ו. עברה הפלילי של הנאשמת או העדרו - הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

21. באיזון בין השיקולים השונים, תוך שימת לב לעברה הנקי של הנאשמת, התנהלותה כגננת עד כה, נטילת האחריות, הנזקים שנגרמו לה בשל ביצוע העבירה, התרשמות שירות המבחן מהנאשמת ותחילתו של הליך טיפול בעניינה, שוכנעתי כי יש לגזור על הנאשמת עונש ברף הנמוך של המתחם, דהיינו הטלת מאסר מותנה בלבד, לצד הטלת פיצוי, חתימה על התחייבות וצו מבחן, אשר יאפשר השלמת הליך הטיפול לצד פיקוח של בית המשפט אחר הנאשמת.

22. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא תעבור שוב עבירה לפי **סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין**.

2. הנאשמת תשלם פיצוי להורי הפעוט על סך 5,000 ש"ח.

הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

מצורף טופס פרטי ניזוק.

3. מעמידה את הנאשמת בהסכמתה תחת צו מבחן למשך שנה מהיום.

בית המשפט מבהיר לנאשמת סמכותו להפקיע צו המבחן.

4. הנאשמת תחתום על התחייבות על סך 1,500 ₪ להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע עבירה לפי **סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.**

ההתחייבות תחתם עוד היום. לא תחתם, תיאסר הנאשמת ל-7 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ב' חשוון תש"פ, 31 אוקטובר 2019, בנוכחות הצדדים.